

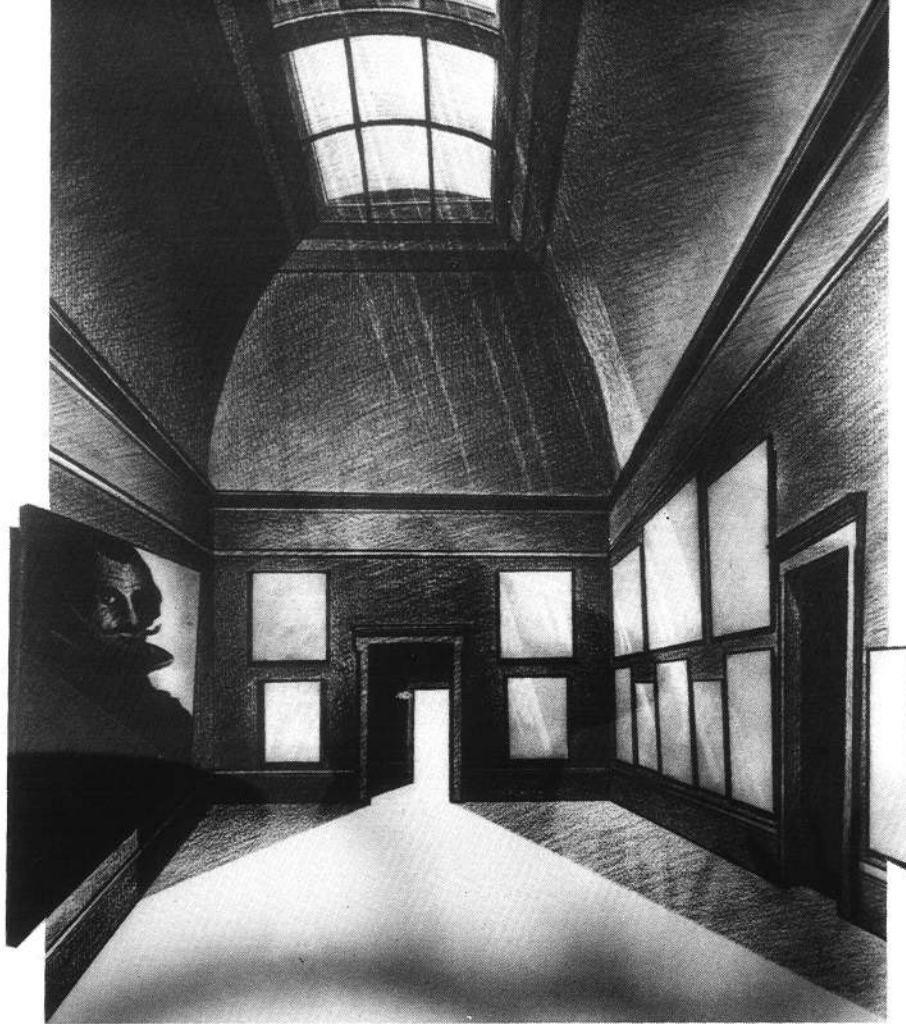
ANTONI MIRÓ

CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL D'ALACANT

Obra Social i Cultural

ANTONI MIRÓ

RECUILL DE DIBUIXOS DE LA SÈRIE "PINTEU PINTURA"
I POEMES DE LLUÍS ALPERA, VICENT BERENGUER,
FRANCESC BERNÀCER, XAVIER BRU DE SALA, FÈLIX
CUCURULL, SALVADOR ESPRIU, ANTONI GADES,
ALFRED GÓMEZ GIL, ELISABET ORRI, PABLO SERRANO,
ISABEL CLARA SIMÓ, JOAN VALLS JORDA I UN ESCRIT
DE JOAN GUILL COM A EPÍLEG. EDITAT PER LA CAIXA
D'ESTALVIS PROVINCIAL D'ALACANT.

A ANTONI MIRÓ

Ítaca, donzella virtuosa,
et qüestionna els nenúfars del destí.

Un brot de passió
s'entreveu entre les natges.

Quatre arraps de sang damunt la verema
enalteixen les cuixes florides per l'arravat del fúcsia,
mentre uns coloms ferits n'escampen la fúria.

Els ulls clars del Sopalmo et vigilen el país.

LLUÍS ALPERA
Alacant, 1987

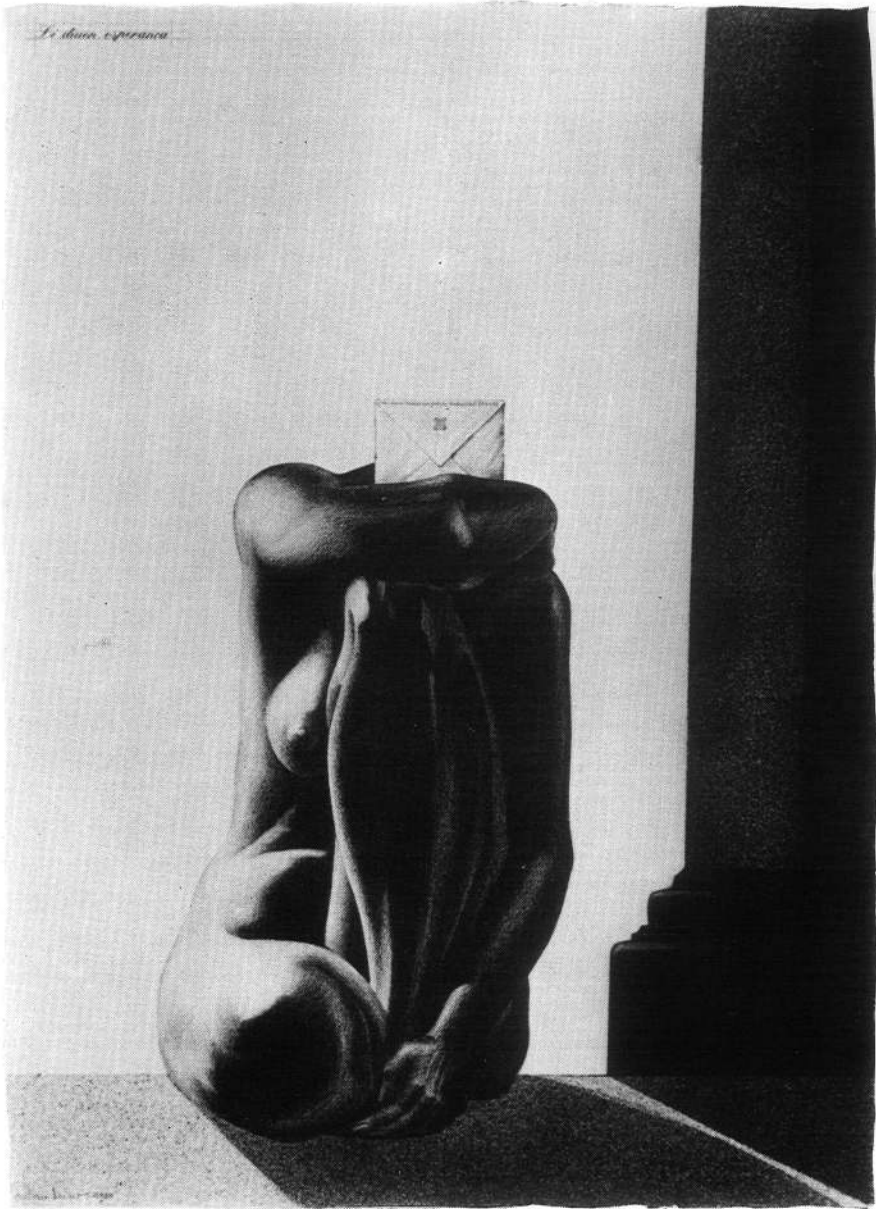
ENVANIDES ERRANT

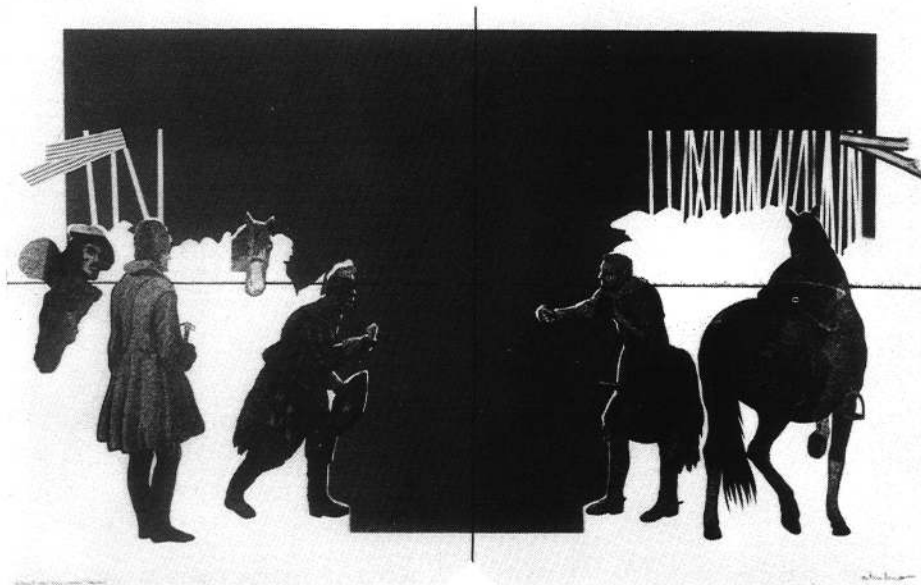
A Antoni Miró

On els camins s'alambinen, es de massa lluny,
el pinar esdevé un fossar de vidre humà
que recrea la nostra infàmia d'inexperts visitants de l'illa;
la reina altera, desvagada, un baf de luxúria
sempre amb el carcaix populós, inundat de rudes ulls.

La muntanya té porgadures i una mètrica silenciosa;
som pobles de rella amb banderes pacífiques fetes péntols
per moviments de dol i canons contra la pau o les treves,
contra una rècula de vinyes,
abocats al pedregar de l'oblit
on fan dibuixos formigues envanides
o errant a la rodalia del Sopalmo;
nit ferida i plor d'òliba il·lusionada,
contra el bronzir de l'hivern
neu intencionadament candorosa.

VICENT BERENGUER
València 1985

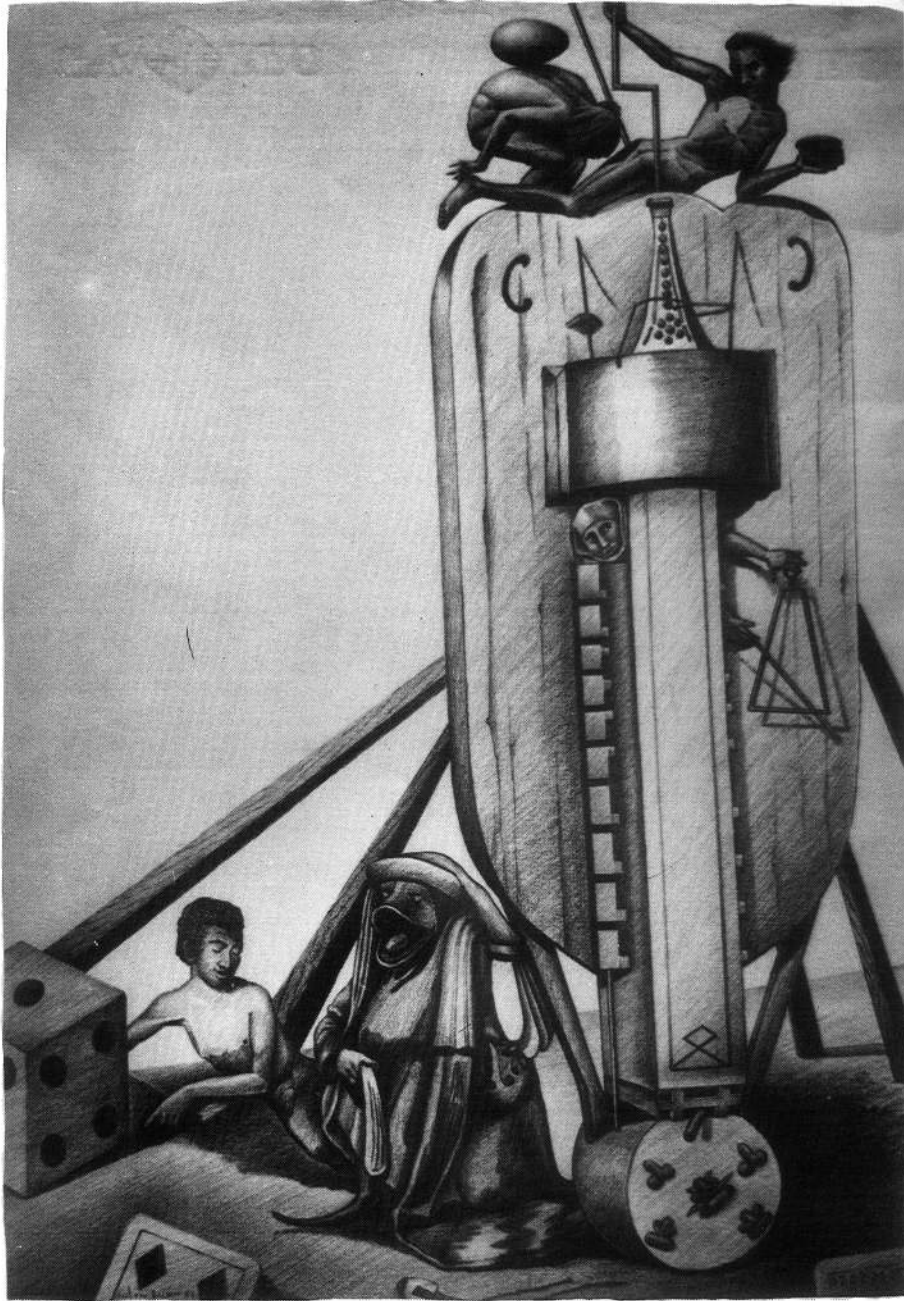

QUAN EL MAL VE D'ALMANSA

perquè era la terra tota una ferida
obrires els colors
i un brollador de sang
entre mentida i polseguera
país Països nostres
enlairares bé els quadres
com un crit de llum
com unes llances
tota la nit vetlant
la pàtria malaltia
ben solidari far
aixecant ferm la veu
pels quatre vents
ni un dia més amortallat l'alt somni.

FRANCESC BERNÀCER
El Sopalmo, agost del 1986

INDEPENDÈNCIA

(A Antoni Miró)

Marbre blanquíssim
que ens has vist néixer: terra
l'ombra d'un núvol
en un desert la lluita
somou la pols del marbre.

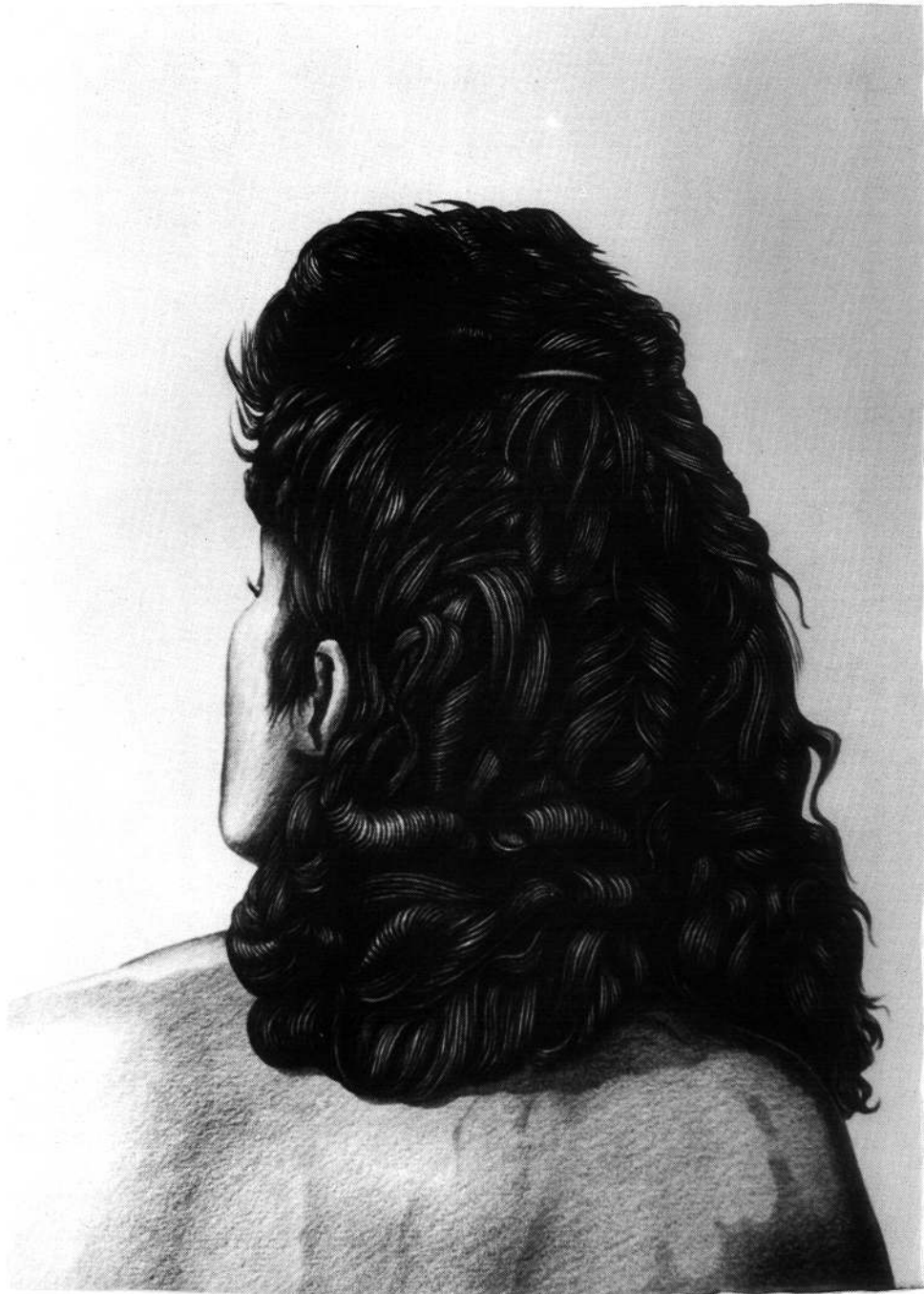
Alba de pedra
somnia que et despertes:
arrana l'ombra
soldats nous es desarmen
¡vencen a tret d'alba!

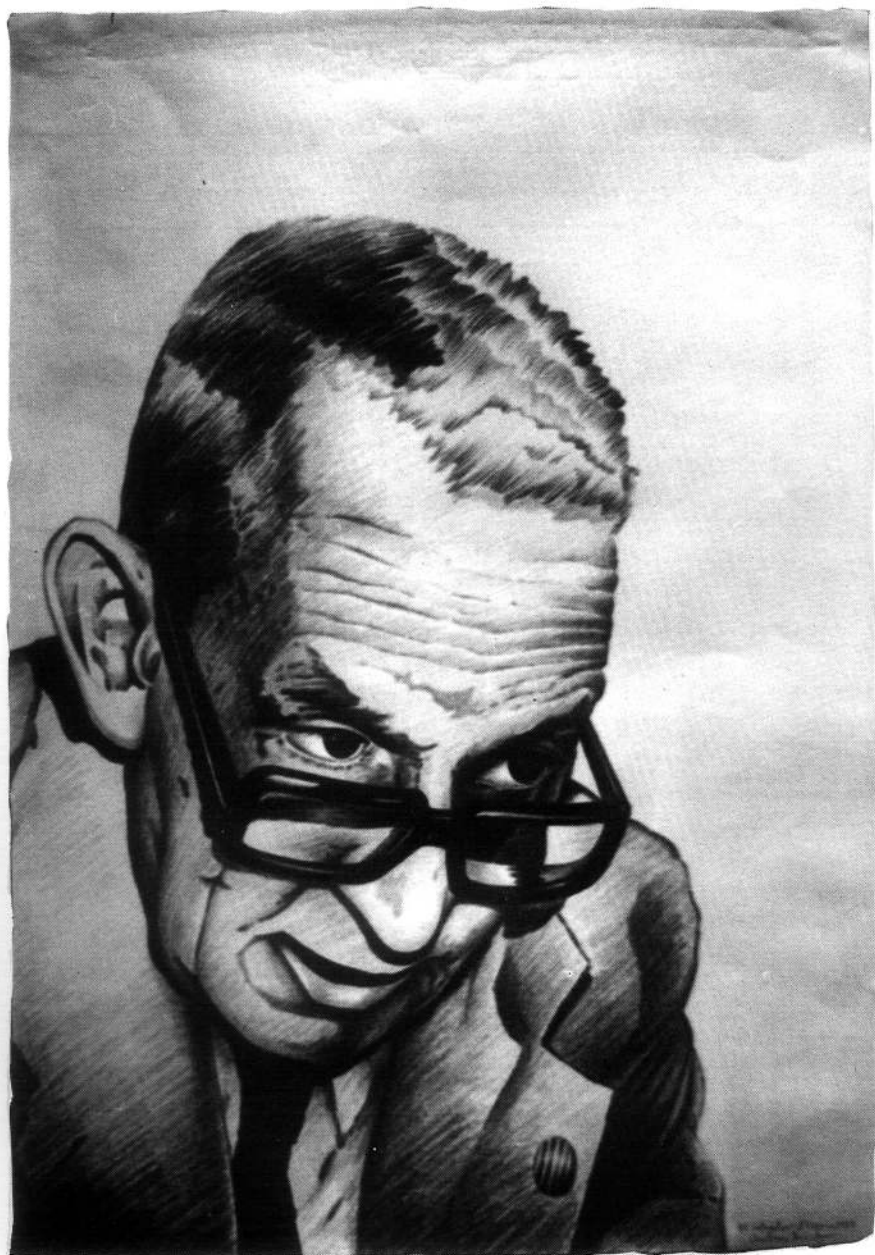
XAVIER BRU DE SALA
Barcelona, 1978

COMBAT D'ESPERANÇA

Els cartells de l'Antoni Miró
poden èsser perdurables com el marbre esculpit,
com el bronze. Són un clam del moment que vivim
que ens penetra i avança amb nosaltres,
travessant estimballs,
trencant límits.

FÈLIX CUCURULL
Barcelona, 1983

MÓN D'ANTONI MIRÓ

En homenatge al gran artista alcoià

Molt a migjorn del nostre país rar,
aguaita nit un solitari far.

El bleix del sofriment el va sotjant,
ones endins, a l'hora del foscant.

Ell em segueix en l'aspre desconhort
de vanament lluitar contra la mort.

— Les mans amb gruix de cordes m'han lligat,
quan als senyors demano llibertat.

— No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo sóc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

— Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, clars ulls, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

SALVADOR ESPRIU
Barcelona 1984

Toni
y qué haremos nosotros
con una democracia burguesa.
Nos damos cuenta
de
demasiadas cosas
tenemos, más que un carnet,
una conducta de siempre,
una lucha sin horizonte de beneficios.
Toni, ¡somos perdedores seguros!
seremos eliminados sin juicio,
será demasiado evidente.
Siento más que nunca no
hablar mi lengua,
una injusticia más que hicieron
para separarnos.

ANTONI GADES
Altea, 1977

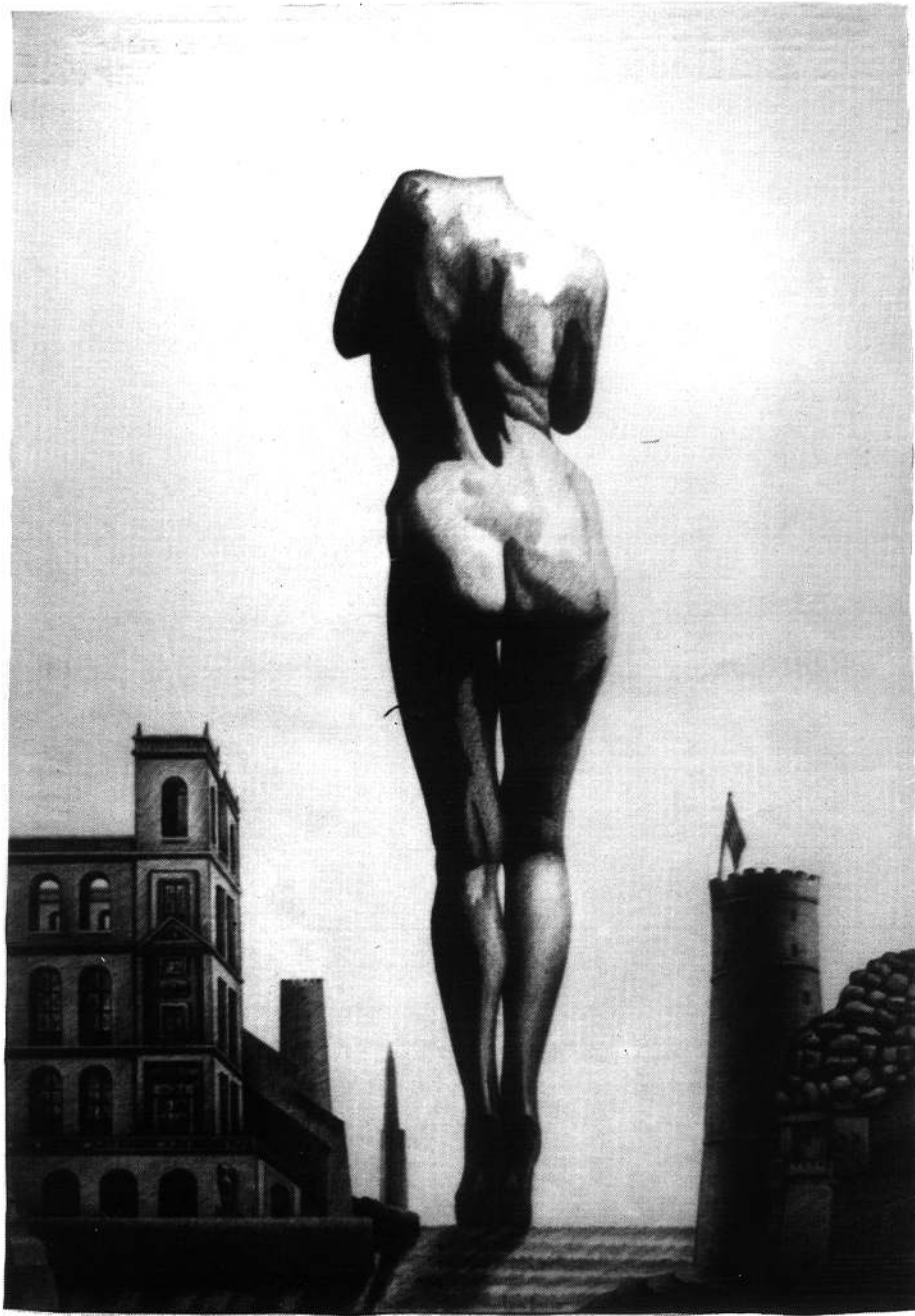

Antoni, el carmín
de la huella de tu espejo
¿es sangre, clavel o imán?

Antoni; tu protesta
compartida al infinito
la gritan las aves
los océanos cargados
de cabezas salientes.

Antoni; tu gesto
tu humanidad gigante
nos defiende
y protege de falsos profetas
ahorcados en su sombra,
NOSOTROS, sin árboles,
sin suelos,
llenamos contigo
un espacio de esperanza
con la unánime Voz
de ¡Amnistía!

ALFRED GOMEZ GIL
Hartford 1976

TARDORAL

A Antoni Miró

Silenci i pau benigna
sols torbada per Beethoven
a fora plou, tot és verd, viu,
l'olor de llenya cremada
m'omple els pulmons, quin delit!
Quina dolça benaurança
hom diria que som antany
quan la tècnica no existia,
la gent amable, tranquil·la,
angoixa, i això què és?
aquí no existeix pas,
estic assossegada, en pau,
som en una illa deserta?
En un bosc del Pirineu?
En un mas, dalt la carena,
al Sopalmo, un paradís
al sud de la nostra terra
Alcoi, on la gent és noble,
on respire en català!
més que amics en som germans
i un dia cridarem al vent:
Al-leluia, Tots som catalans!

ELISABET ORRI
Barcelona 1987

TOT ESGUARDANT ANTONI MIRÓ

Home i nom Miró,
que mirà i amenaçà des de la seva història.
Melena i barba de jove antic.
D'Alcoi, d'allà amunt,
com àguila que albira en color refulgent o obscur
la injusta condició humana,
muntó d'homes-misèria que esperen.
Solament esperança,
paraula, gest que resta al fons,
most de raïm abans del suïcidi.
Espera, perquè la teua realitat és vida
i s'anomena ESPERANÇA, i pinta,
perquè la teua mà escriu aquesta història i
romans per ésser viu de la teua altra vida.

PABLO SERRANO
Madrid, 1973

PER A ANTONI MIRÓ

*Per a Antoni Miró, el millor
pintor del món*

Quan la llum és a dintre
esclata en el llenç, fàcilment,
i en fa corbes sensibles, algun
rostre, una albada daurada
i una dona ajaguda, oferint-se.

Quan el foc és a dintre
i bull, i els colors es
disposen tots sols, cadascun
en la forma escaient, i
voldries plorar quan ho
mires, i cridar. I fer un pas.

Quan la vida és a dintre
i Toni la veu, fit a fit,
i d'un glop beu la terra
i la pàtria, i la posa en la
tela. Et foraden la pell
els ullots de Picasso, i
el dolor de l'oprobí.
Mortadelo fa llengots
als jerarques centrals
—acer i gel la mirada mortal—.

Quan el talent és endins
i és tan fàcil pintar, pulcrament,
el batec del nítid perfil
d'uns malucs que semblen de carn.

Quan s'és Antoni Miró, un pintor que
fabrica el misteri de l'art,
pam a pam, i jo el veig
i m'agrada mirar devanida
la gent i dir en veu alta:
“Veieu? Doncs és amic meu...”.

ISABEL CLARA SIMÓ
Barcelona, 1987

AL·LEGORIA D'ANTONI MIRÓ

El món multicolor que tu has creat
el salva de la boira i la mentida.
No sé si has descobert la veritat,
però els teus ulls s'han fet la caramida
d'un magnètic oracle tan immens
que renova a tothom els sentiments.

Com simple acòlit del teu art diria
que acate la destresa i el combat
abrivat entre joia i elegia,
tan ple de llum i originalitat,
i ets autòcrata just d'un horitzó
que s'equilibra en tu, Antoni Miró.

La ferma juvenesa que ens has dut
clarifica el camí en invicte esclat.
El teu art és un clam de multitud.
Segueix el fil que mai no s'ha trencat.
I has acusat falcons com a desgràcia
encenent el reneç amb eficàcia.

Dels rovells i arcaïsmes més roïns
has tret el crit, la força i la clarícia
i contra els averanys plens de verins
has acusat els talls de la injustícia.
I tot amb la Pintura per bandera
airejat per un clam sense frontera.

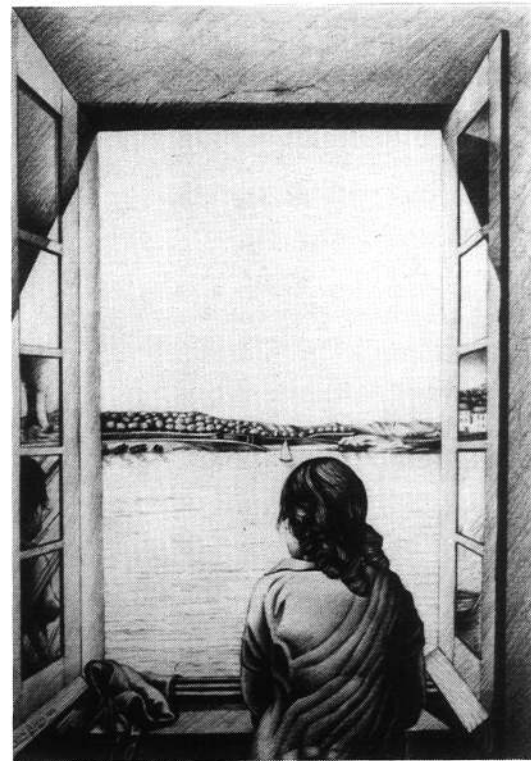
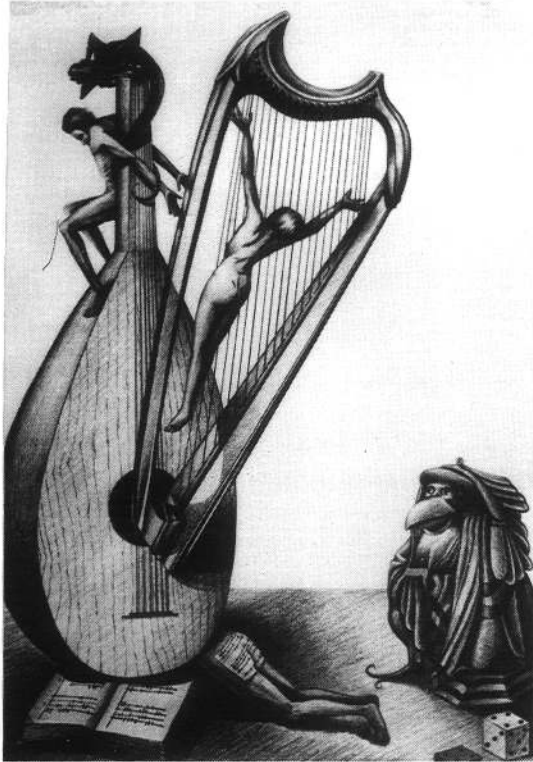
Has plasmat, entre l'odi i la tenebra,
el tràngol sangonós de la dissort
i el banús ètnic de la raça negra
on fa la impunitat sopluiç de mort.
Tu has percaçat la llàgrima perduda
dels que pereixen sense cap d'ajuda.

El món està per aclarir encara.
La política baixa el té captiu
de la grisa maranya en que es prepara
el bàrbar holocaust definitiu,
mentre el colom, la creu i les cançons
canten la pau darrera dels canons.

Però el teu al·leluia sap capir
la gràcia novella per damunt
de tota brossa, perquè el teu respir
pren de l'aire del poble el fons profund.
Sempre seràs així, farcit d'amor,
pintor de llibertat sense foscor.

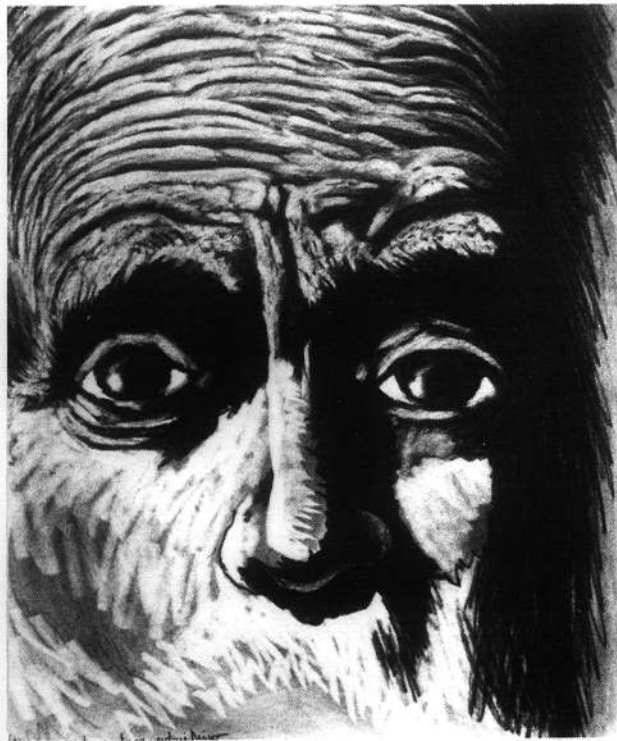
Antoni, l'alcoià: si encoratjat
enarbores pinzell i dins la testa
t'il·lumina el fulgor més inspirat
plasmant, sens fre, la intrèpida protesta,
jo et lloe la propícia valentia
del teu art contra tanta tirania.

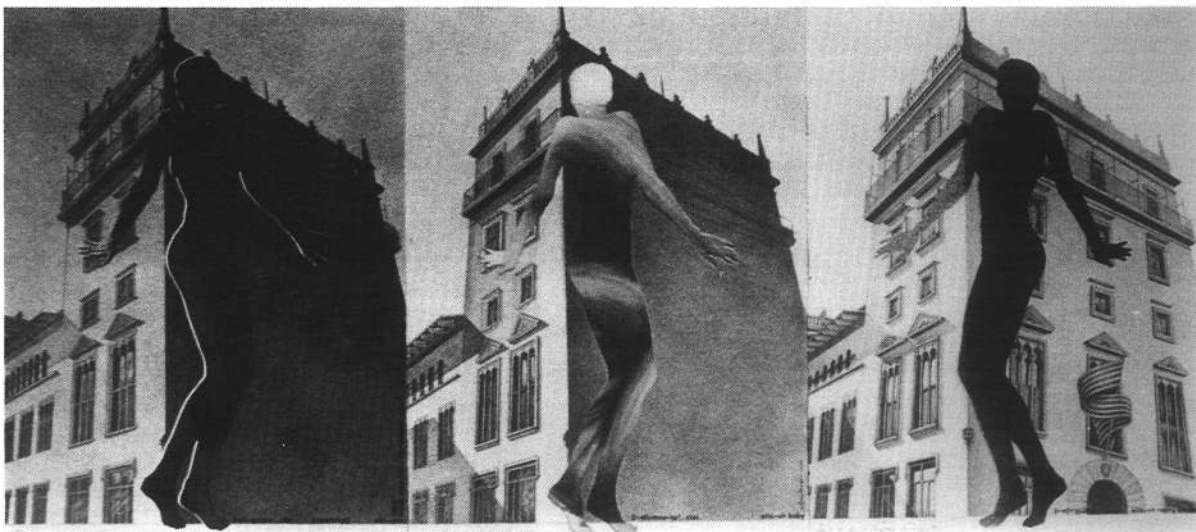
JOAN VALLS I JORDÀ
Alcoi, 1986

Peasle a casa de S. J. 1678. Autor: J. J. J.

ANTONI MIRÓ: REFLEXIÓ SOBRE “LA PINTURA DE CONCIENCIACIÓ”

Al llarg i l'ample de la història de la humanitat, el paper transgressor de les opinions i costums comunment acceptades per la societat ha correspost a diversos col·lectius i des de les acaballes del Segle passat, especialment als Artistes. L'Artista, que sempre proposava maneres inèdites de vore el món, enfrontant-se al rebuig de les persones que anomenen normals.

Comunment es pensa que la idea de l'Artista com transgressor naix amb el manierisme i copsa el punt màxim amb les avantguardes històriques del Segle XX.

Comença a transgredir l'Artista manierista en veu baixa. Però, mentrestant apareix un altre transgressor en escena, el revolucionari, des de la rebel·lió dels camperols, fins els moviments obrers del Segle XIX, passant per la Revolució Francesa. Aquests ritmes històrics no avancen amb moviments precisos. El vaguista en principi horroritza, però la seua transgressió va organitzant-se en formes sindicals, aspirant sempre el reconeixement oficial. I és llavors quan s'afirma com transgressor definitivament de la realitat, després d'una llarga preparació, l'Artista avantguardista com a subjecte no social, bohemí o boig.

Es diria que el Maig francès del 68 és el punt en què curiosament, les dues grans formes de transgressió que han avançat durant Segles alhora ignorant-se, la política i l'artística, es fundeixen.

En Antoni Miró, es troben aquestes dues formes de transgressió. D'indubtables tendències democràtiques, l'Artista que és d'Alcoi i viu a Alcoi, sent i té constància dels moviments obrers, de la revolució social, de la vibració protestatària del Maig francès del 68 i a la vegada, és intèrpret artístic, realista i penetrant del món d'avui, buscant els seus defectes per transformarlos i aconseguir un món més just envers els humils.

Com tot gran artista, espera desvetllar-nos l'autèntica naturalesa de les coses, l'autèntic funcionament de la realitat social. I encara que ell afirme que no aspira canviar la humanitat, sí ho intenta. Ho intenta dient-nos coses que poden pensar-se, o que eixes coses serveixen per fer pensar. Perquè, per a Antoni Miró, allò més principal és comunicar-se amb la gent, posar de relleu els defectes de la nostra societat i en la seua manera, tractar de transformar-la, pretenent en general una vida millor i més digna. Per això anirà en contra de la guerra, la violència i la injustícia, per poder viure en Pau.

Sobrarà repassant els títols de les seues sèries pictòriques, “Els Bojos”, “Mort”, “Vietnam”, “Biafra”, “Amèrica Negra”, “El Dòlar”, etc... per trobar una palesa firmesa; la seua clara i inel·ludible actitud de denúncia, front a tot allò que no es limita al seu propi àmbit cultural, sinó que s'extén a totes aquelles situacions que han sacsejat especialment l'opinió pública mundial en els últims anys.

Però la seua temàtica no es presenta baix la forma de mera ideologia, sinó que traspua d'allò purament polític, plantejant el rerafons ètic que subjeu totes les situacions socials. Apareixen d'aquesta manera, conceptes tals com Llibertat, Fidelitat, Solidaritat, en fi, un comportament moral. Així la seua estètica no serà altra cosa que el desenllaç explícit d'una ètica, és a dir, l'ordenament d'unes intencions morals que les fa comunicables i eficaces per als demés. D'ahí la seua poètica: l'afirmació de l'home per damunt de qualsevol avinentesa.

En realitat, Antoni Miró no es mou tan sols en el pla de les idees generals, sinó que el seu art apunta cap a una vinculació de teoria i pràxis, com ho exemplifica la valoració que conté el treball manual, no sols a nivell expressiu, sinó també en el procés mateix d'el·laboració de les seues obres d'Art. La seua obra passa per diferents etapes: Expressionisme; Neofigurativisme Social, Pop-Art, i entra dins del què s'ha anomenat crònica de la realitat, opció realista, que per diverses circumstàncies troba un ample desenvolupament en l'àmbit artístic valencià.

Autodidacta, comença a classificar els seus treballs en sèries, veent-se clarament en elles, una projecció social, una actitud

crítica i una clara denuncia de la injustícia. En les seues primeres sèries: “Les Nues” i “La Fam”, utilitza com a vehicle d'expressió per als seus continguts emocionals, passionals i humans, les tendències de l'expressionisme, posant en evidència per l'exageració, la deformació dels trets més sobreeixits d'un caràcter, d'un rostre, d'unes mans o d'un home qualsevol, el sofriment humà amb totes les seues tares.

Però l'expressionisme d'Antoni Miró que naix d'un figurativisme simbòlic, impregnat de tristesa i fatalisme, portant sempre un gran missatge social, desemboca, al final dels anys 60, coincidint amb un període d'auge del benestar econòmic, de canvis socials i desenvolupament de la consciència, també social en un retorn al realisme, a un neofigurativisme social, on apareix l'home amb tota la seua problemàtica d'opressió i injustícia.

Conjuga imatges neguitoses i rebels, que responen al pols de l'època, amb grans formes i colors vius, que expressen un sentiment personal que afecta simultàniament el ser humà i el seu sentiment estètic. D'aquesta època són les seues sèries “Biafra”, “Vietnam”, “Mort” i “Realitat”.

Durant aquest temps alterna el seu treball amb una variant abstracta d'evident eficàcia, on els plantejaments informals basats i buscats amb una nuesa quasi total d'efectes, es plasmen amb una claritat i una fantasia ben paleses, experimentant per si mateix les provocacions que li ofereix la matèria, a la seua rica vocació de pintor i escultor.

Així les seues sèries: “Experimentacions” i “Relleus Visuals”.

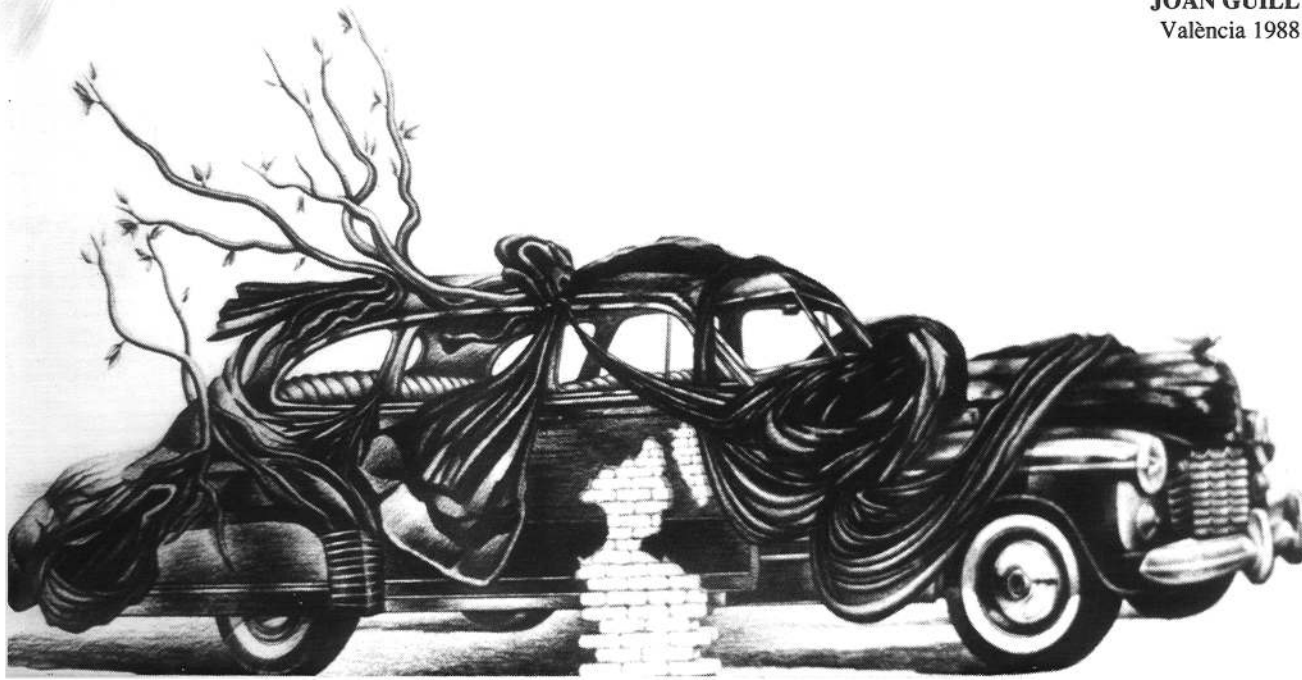
En 1972 estant tan actual la problemàtica americana, on l'escepticisme dóna pas a la cultura de la consciència, els valors plàstics, a l'energia comunicable, la crítica tradicional, l'anàlisi sociològica, és quan Antoni Miró realitza una sèrie de metalgràfiques sobre la situació del Negre en la societat Americana, que baix el títol genèric de “América Negra” denuncia i reflexa la societat i el temps en què viu, deixant constància de les coses que van succeint i a la volta intentant que canvien. Es en aquesta sèrie on apareix més clarament un component “Pop” utilitzant figures retallades, de gran impacte, arrossegat pel cartell cinematogràfic, amb enfoc que resulten familiars a l'espectador, i una sèrie de recursos com la paròdia, la seriació, la fragmentació, etc... que li serveixen, malgrat la càrrega irònica que inclou, per fer una nàlisi del Capitalisme tirànic amb gest desdenyós. Antoni Miró utilitza el “Pop-Art” com a ferrament que expressa el sotmetiment psicològic, a què el ciutadà, nosaltres, ens veem sotmesos per una societat alienada i consumista, contra la qual protesta.

Com l'artista creu que en primer lloc és home; i que l'home està en contacte amb la comunitat, sempre atent al seu entorn, vigilant els signes de lluita i desgast de les relacions humanes, recolzant-se en reconeguts esdeveniments històrics, ens ofereix una informació sobre la barbàrie, la violència, o la crueltat, sempre dins d'un realisme social presentant, a més, un punt de vista personal al voltant de tots aquests assumptes i aprofitant certes formes que poden ser armes formidables per a la denúncia i la crítica, puix la recepció del missatge és immediata. Utilitzant la sàtira es converteix en cronista de la realitat del seu temps, apareixen les seues sèries “El Dòlar”, “Xile”, “Lies Llanes” que ens dóna constància d'aquesta realitat.

En la dècada dels 80, Antoni Miró, comença una nova sèrie que, amb el títol genèric de “Pinteu Pintura” ens mostra una autorreflexió sobre la Pintura, utilitzant imatges de clara referència a les obres clàssiques de la Història de la Pintura, que són molt conegudes per tots nosaltres a l'haver estat utilitzades pels mitjans de comunicació i per estar presents fins en la publicitat, amb signes o elements de la vida quotidiana. Imatges i cites que sent tretes del seu context habitual i depurades pel treball artístic d'Antoni Miró, d'una forma irònica o satírica, ens donen una nova lectura o significació, puix al ser enriquides per la seua actitud vital resulten igual de sinceres i intenses, enviant-nos un nou missatge que moltes voltes serà alegre, altres es tornarà angoixós, però sempre ens obligarà a una profunda reflexió.

Aquesta actitud reflexiva que ens proposa Antoni Miró i la denúncia crítica han estat les constants principals de la seua vocació, estant present en tota la seua extensa i plural Obra.

JOAN GUILL
València 1988

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL D'ALACANT SALA D'EXPOSICIONS D'ALCOI/MOSTRA SIMULTÀNIA D'OBRES D'ANTONI MIRÓ DE LA SERIE PINTEU PINTURA AL CENTRE MUNICIPAL DE CULTURA D'ALCOI: PINTURA ESCULTURA OBJECTES GRAVATS I DIBUIXOS A LA CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL D'ALACANT. DES DEL 14 D'OCTUBRE AL 25 DE NOVEMBRE DEL 1988

Edita: Fons Editorial de la CAPA.
Fotos: Abad, Molina, Miró, Olzina.
Imprés a Gràfiques Ciutat d'Alcoi.
© D'aquesta edició (CAPA)
© Dels autors
Disseny: Antoni Miró
Dipòsit Legal: A-779-1988

